

Arrest

nr. 118 732 van 12 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 19 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 april 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, dient op 16 augustus 2010 een aanvraag in ter verkrijging van een visum type D met het oog op gezinshereniging met haar Belgische echtgenote, wat werd toegestaan op 28 december 2010.

De verzoekende partij wordt in het bezit gesteld van een F-kaart op 14 juli 2011.

Na een vooronderzoek ambtelijke schrapping/inschrijving wordt de verzoekende partij op 29 maart 2013 ambtelijk geschrapt.

Op 11 februari 2013 ontvangt de cel "schijnhuwelijken" van Antwerpen een klacht van de echtgenote van de verzoekende partij lastens haar die stelt dat in casu een schijnhuwelijk is aangegaan.

De procureur des konings meldt aan de verwerende partij op 14 februari 2013 dat het "zeer waarschijnlijk" om een schijnhuwelijk gaat.

Op 21 februari 2013 wordt de burgemeester de opdracht gegeven de verzoekende partij op de hoogte te brengen van wat volgt:

"In het kader van het onderzoek van uw dossier over de eventuele intrekking van uw verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42quater, § 1, alinea 3 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat het volgende bepaalt: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong', staat het u vrij om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor uw dossier over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats.

U dient deze documenten over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats, ten laatste 30 dagen na de betekening van dit schrijven."

Op 29 april 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing: Volgens artikel 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980: de burger van de Unie die vervoegd wordt vertrekt uit het Rijk.

Uit een politieverlag in het dossier blijkt het volgende: Betrokkene heeft al een tijd de echtelijke woning verlaten. In oktober 2012 ging hij naar Ghana voor onbepaalde duur. Woonstcontrole wees uit dat hij inderdaad niet meer hier woont en zelfs zijn spullen zijn blijkbaar weg. In Ghana heeft de man ondertussen een nieuwe vriendin en een kindje van bijna 2 jaar. Zijn huwelijk was enkel om papieren te krijgen gaf hij aan zijn vrouw zelf toe. Mevrouw werd al verscheidene keren door haar man bedreigd.

Hieruit is er duidelijk geen sprake meer van een gezinzel en/of een relatie.

Verder blijkt uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene van ambtswege is afgeschreven sedert 29.03.2013. Aangezien betrokkene van ambtswege is afgeschreven en er geen nieuw adres gekend is. Zijn we niet in de mogelijkheid om een bijkomend onderzoek uit te voeren. Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij aan:

"Eerste Middel: Schending van de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeker kreeg een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met het bevel het grondgebied te verlaten.

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering van deze beslissing.

Reden van de beslissing:

(...)

Dat verzoeker zich niet akkoord kan verklaren met de bestreden beslissing en het volgende wenst te benadrukken.

a) Aangaande de bestreden beslissing

Verzoeker erkent het feit dat hij en zijn ex-partner ernstige problemen kennen en dat hun relatie is spaak gelopen, doch is van mening dat men het dossier niet grondig onderzocht heeft...

Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek en gebaseerd is op onwaarheden en leugens.

Verzoeker wenst dan ook het volgende op te merken:

Aangaande zijn relatie:

De relatie van verzoeker is inderdaad spaak gelopen. Hij heeft echter steeds contact gehouden met zijn ex-partner en heeft een duurzame relatie met zijn kinderen onderhouden.

Zowel verzoeker als zijn ex-partner hechten veel belang aan de opvoeding van hun kinderen.

Zij trachten dan ook een duurzame en stabiele relatie met de kinderen te onderhouden, alhoewel zij zelf geen relatie meer hebben.

Dat uit de woonstcontrole bijgevolg wel degelijk blijkt dat zijn spullen weg zijn, hij en zijn ex-partner zijn immers uit elkaar.

Verzoeker kan zich niet akkoord verklaren met de motivering van verwerende partij die het volgende stelt: "Zijn huwelijk was enkel om papieren te krijgen gaf hij aan zijn vrouw zelf toe. Mevrouw werd al verscheidene keren door haar man bedreigd."

Dat verzoeker hier geenszins mee akkoord is! Zoals partij zelf opmerkt, komt deze informatie politieverlag.

Dat duidelijk blijkt dat deze informatie afkomstig is van de ex-partner van verzoeker en dat deze flagrant onwaar is!

Bovendien is het flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om een beslissing te nemen in het dossier, louter en alleen op basis van een verklaring.

Dat uit heel de bestreden beslissing blijkt dat deze beslissing is genomen zonder het dossier grondig te onderzoeken.

Dat dit dan ook een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Aangaande zijn verblijf in Ghana

Verzoeker erkent eveneens dat hij in oktober 2012 naar Ghana reisde. Hij verbleef op 06.10.2012 naar Ghana gereisd om voor zijn ernstige zieke vader te zorgen.

Zijn vader is overleden en verzoeker is gebleven tot 27.10.2012 om zijn vader te kunnen begraven.

Dat er geenszins sprake is van een verblijf in Ghana van "onbepaalde duur"

Verzoeker verbleef immers maar voor een korte periode in Ghana en dit om zijn doodzieke vader te kunnen verzorgen en begraven.

Gelieve de bewijsstukken hiervoor in de bijlage terug te willen vinden.

Aangaande de kinderen van verzoeker

Ook de volgende stelling van verwerende partij is flagrant onwaar: "In Ghana heeft de man ondertussen een nieuwe vriendin en een kindje van bijna twee jaar."

Dat dit flagrant onwaar is en dat er sprake is van een misverstand!

Verzoeker is vader van twee kinderen:

- B.O.O., ° 01.04.2004 te Kumasi (Ghana)
- O.A.S., ° 02.01.2012 te Antwerpen (België)

Dat in tegenstelling tot wat verwerende partij stelt, verzoeker geenszins een nieuwe vriendin in Ghana heeft waarmee hij een kindje heeft van bijna twee jaar.

Verzoeker heeft twee Belgische kinderen, waarvan de oudste geboren is in Ghana (doch de Belgische nationaliteit bezit) en de jongste bijna twee jaar is.

Dat deze gegevens duidelijk beschikbaar zijn bij de administratieve diensten en dat het onzorgvuldig - is van verwerende partij om dit niet te onderzoeken.

Aangaande het adres van verzoeker

Verzoeker erkent dat hij ambtshalve afgeschreven was sinds 29.03.2013.

Dat zijn ex-partner hem ambtelijk afgeschreven heeft, tijdens zijn verblijf in Ghana.

Dat hij nooit de intentie heeft gehad om onbereikbaar te zijn.

Verzoeker wenst bij deze zijn nieuw adres aan u over te maken:

(...)

Het lijkt echter kennelijk onredelijk van verwerende partij om geen verder onderzoek te voeren naar de situatie van verzoeker, louter en alleen omdat hij een beperkte periode ambtelijk afgeschreven stond.

Uit het voorgaande blijkt immers dat de bestreden beslissing op basis van een groot aantal onwaarheden en zelfs flagrante leugens gebaseerd is.

De bestreden beslissing is gebaseerd op basis van een verklaring. Dat dit onzorgvuldig lijkt!

Verzoeker was slechts voor een korte periode ambtelijk afgeschreven.

Dat nergens uit de beslissing blijkt dat DVZ enige actie ondernomen heeft om verzoeker te contacteren voor bijkomend onderzoek.

Het lijkt wel alsof verwerende partij de beslissing heeft "willen" nemen op basis van foutieve gegevens, louter en alleen om een negatieve beslissing te bekomen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is.

b) Aangaande het socio-economisch onderzoek

Verzoeker is van mening dat verwerende partij duidelijk onvoldoende rekening heeft gehouden met het geheel van feitelijke elementen in het nemen van haar beslissing.

Bovendien schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt:

"De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."²

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk goed geïntegreerd is in België. Hij heeft gewerkt wanneer dit mogelijk was, lessen Nederlands gevolgd en heeft zich steeds omringd met een Belgische vriendenkring.

Bovendien heeft gedurende de hele procedure gewerkt en bijgedragen aan de Belgische samenleving. (gelieve de bewijzen hiervoor in de bijlage terug te vinden)

DVZ ontkent dit ook niet! Doch laat na ze te onderzoeken!

Dat DVZ met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt.

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat de beslissing van DVZ onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van DVZ m.b.t. de aanvraag van verzoeker draagt de beslissing niet.

Dat DVZ bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiele motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de motiveringsplicht flagrant schendt aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de gegevens de situatie van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoeker dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing."

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van art. 3 van de wet dd. 29.7.1991 gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing letterlijk weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- verzoekende partij de schending aanvoert van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, hetgeen aldus de materiele motiveringsplicht betreft,

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele en de materiele motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiele motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),

- wanneer verzoekster in staat zou zijn een schending van de materiele motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiele motiveringsplicht aanvoert.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers onder meer het volgende:

- verzoeker heeft al een tijd de echtelijke woonst verlaten;

- uit woonstcontrole is gebleken dat verzoeker niet meer bij zijn vrouw woont en dat zijn spullen weg zijn

- uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat verzoeker ambtshalve is afgeschreven sedert 29.03.2013 en er geen nieuw adres gekend is.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht heeft vastgesteld dat er geen sprake meer is van gezamenlijke vestiging van verzoeker en zijn partner, zodat geheel terecht conform artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet een einde werd gesteld aan diens recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker erkent overigens ook zelf dat de relatie met zijn partner spaak gelopen is, en dat uit de woonstcontrole terecht is gebleken dat verzoekers spullen weg zijn gelet op het feit dat hij en zijn partner uit elkaar zijn. Daarnaast erkent verzoeker ook dat hij sedert 29.03.2013 ambtshalve werd afgeschreven.

Terwijl verzoekers beschouwingen als zou er geen sprake zijn van een verblijf in Ghana van onbepaalde duur, maar als zou hij van 06.10.2012 tot 27.10.2012 in Ghana hebben verbleven om zijn doodzieke vader te begraven, alsook verzoekers beschouwingen als zou hij geen vriendin en kind in Ghana hebben, maar daarentegen de vader zijn van twee Belgische

kinderen, niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie dat er geen sprake is meer is van een gezamenlijke vestiging.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Terwijl verzoeker evenmin weinig ernstig is waar hij voorhoudt dat onvoldoende rekening werd gehouden met het geheel van de feitelijke elementen, en hij dienomtrent verwijst naar zijn integratie en tewerkstelling.

Immers, blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing dat het voor de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet mogelijk was een bijkomend onderzoek te voeren, daar verzoeker sedert 29.03.2013 ambtshalve werd afgeschreven en er geen nieuw adres gekend was. Het loutere feit dat verzoeker nooit de intentie zou hebben gehad om onbereikbaar te zijn, volstaat uiteraard niet.

In de mate dat verzoeker voor het eerst in zijn inleidend verzoekschrift stukken aangaande zijn tewerkstelling aanbrengt, of melding maakt van zijn nieuw adres, laat de verwerende partij gelden dat deze elementen niet aan de gemachtigde ter kennis waren gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een einde diende te worden gesteld aan verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de juridische en feitelijke grondslag weergeeft en de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624.).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze is genomen in toepassing van artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing luidde als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(....)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.”

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij niet betwist dat haar relatie binnen haar huwelijk spaak liep en voorts blijkt uit het administratief dossier dat de levenspartner van de verzoekende partij tegen de verzoekende partij klacht indiende wegens het aangaan van een schijnhuwelijk waarmee zij duidelijk te kennen geeft dat voor haar de relatie een einde kent. Bijgevolg kan niet op redelijke wijze worden ontkend dat de bestreden beslissing terecht stelt dat er duidelijk geen sprake meer is van een gezinscel en/of een relatie tussen de partners. De vaststellingen van de bestreden beslissing, namelijk dat de verzoekende partij niet meer bij haar partner woonde, ambtelijk afgeschreven is en dat uit de verklaringen van de vrouw bleek dat de relatie beëindigd was omdat zij stelde dat het huwelijk enkel werd aangegaan *“om papieren te krijgen”* volstaan nu hieruit op kennelijk redelijke wijze kan worden afgeleid dat er geen gezamenlijke vestiging meer is van de verzoekende partij en haar partner. Dit volstaat om toepassing te maken van artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet.

De overige motieven van de bestreden beslissing, gelet op het voorgaande, te weten of de verzoekende partij in oktober 2012 al dan niet voor onbepaalde duur hetzij kortstondig naar Ghana ging (om welke reden dan ook), of de verzoekende partij in Ghana een nieuwe vriendin en kind had en of er een schijnhuwelijk is aangegaan, zijn overtollige motieven zodat de kritiek hiertegen gericht, niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekende partij betwist immers niet dat de relatie *“spaak is gelopen”*. Gelet op het einde van de relatie kon de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk redelijke en correcte wijze in toepassing van artikel 42quater van de vreemdelingenwet het verblijfsrecht van de verzoekende partij beëindigen. Het gegeven dat de verzoekende partij nog contacten zou hebben met haar ex-partner, wat overigens niet blijkt uit het administratief dossier of de stukken, belang hecht aan de opvoeding van de kinderen, het bestaan van een schijnhuwelijk ten stelligste ontkent, al dan niet een nieuwe vriendin heeft en een kind van inmiddels twee jaren, en de verzoekende partij ook ontkent de partner te hebben bedreigd doet aan het voorgaan-

de geen afbreuk en is irrelevant. De reden van het beëindigen van de relatie vermag de bestreden beslissing niet te wijzigen.

Waar de verzoekende partij de verwerende partij verwijt eenzijdig rekening te houden met de verklaring van haar ex-partner zonder verder onderzoek en de beslissing te nemen zonder grondig onderzoek kan deze redenering niet gevolgd worden. Uit het administratief dossier en het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij niet ontkent dat zij ambtelijk diende afgeschreven te worden. Zij is zelf nalatig geweest de nodige stappen te ondernemen om de verwerende partij in kennis te stellen van een adres waar zij kon gecontacteerd worden hetzij haar ter kennis te brengen van haar verblijf in het buitenland. Er blijkt uit het administratief dossier dat er diverse woonstcontroles zijn geweest. De verzoekende partij heeft, ook niet ter gelegenheid van haar afwezigheid in België wanneer zij in Ghana was, de verwerende partij niet laten weten waar zij kon gecontacteerd worden, wat wordt toegegeven in het verzoekschrift. Of dit al dan niet haar intentie was, doet bij gebreke aan het aantonen van overmacht evenmin ter zake. De verwerende partij heeft tevergeefs aan de burgemeester opdracht gegeven om in toepassing van artikel 42quater, §1, al 3 van de vreemdelingenwet de verzoekende partij uit te nodigen om elementen aan te brengen die mogelijk de bestreden beslissing hadden kunnen wijzigen. Bij gebreke aan gekend adres kon geen gevolg worden gegeven aan deze uitnodiging. De verzoekende partij is dan ook slecht geplaatst de verwerende partij onzorgvuldig gedrag te verwijten, haar te verwijten geen grondig onderzoek te verrichten en geen “*socio-economisch*” onderzoek te doen wanneer zij nalaat een gekend adres kenbaar te maken aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing en evenmin aantoont dit te hebben gedaan voor het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat uit de elementen van het administratief dossier zoals gekend voor het nemen van de bestreden beslissing, blijkt dat zij goed in België geïntegreerd was, gewerkt heeft wanneer mogelijk, lessen Nederlands volgde en zich steeds omringde met een Belgische vriendenkring. Evenmin toont zij aan dat deze elementen op zich volstonden om de bestreden beslissing te wijzigen. Zoals de verwerende partij opmerkt, kan de Raad in het kader van een wettigheidstoetsing geen rekening houden met de stukken die de verzoekende partij meedeelt maar niet kenbaar maakte aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing bij gebreke aan een geldige reden om de stukken niet eerder kenbaar te maken.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

"Dat bovendien verzoeker meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

De kinderen van verzoeker verblijven immers in België, zij bezitten de Belgische nationaliteit.

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, "vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf", T.Vreemd. 2005, 332). De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L.WALLEYN, " recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf", T.Vreemd 2006,403).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 EVRM luidt:

(...)

de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.-

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Dat verzoeker een hecht familieleven onderhoudt met zijn kinderen!

Hij mag niet gescheiden worden van zijn familie!

Dat de beslissing dan ook niet voldoende gemotiveerd is!!

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken niet redelijk te verantwoorden is met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Dat verzoeker immers wel degelijk voldoet aan alle voorwaarden gesteld in de wet voor een aanvraag tot een verblijfskaart van een burger van de unie.

Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werden genomen, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving.

Dat indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst hij gescheiden wordt van zijn kinderen.

Het is voor verzoeker zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een gezinsleven te hebben omdat er niet van de kinderen in België kan verwacht worden dat zij mee zouden verhuizen, zij bezitten immers de Belgische nationaliteit.

Alhoewel verzoeker en de moeder van zijn kinderen uit elkaar zijn, ziet verzoeker zijn kinderen op regelmatige basis. Hij doet dan ook echt zijn best om een duurzame en stabiele relatie met hen te onderhouden en te behouden.

Het is niet redelijk te verantwoorden om van een kind van negen en een kind van anderhalf te verwachten dat zij mee naar het buitenland zouden verhuizen. Zij beschikken immers over de Belgische nationaliteit, en hun moeder (de ex-partner van verzoeker) verblijft in België.

De beslissing neemt een negatieve beslissing m.b.t. het verblijf van verzoeker maar heeft geen rekening gehouden met het feit dat de kinderen van verzoeker de Belgische nationaliteit bezit, dat de vader van de kinderen in België over tewerkstelling bezit,

Dat dienst vreemdelingenzaken op dit vlak dan ook onzorgvuldig is geweest."

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer hij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekende partij te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. " (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

Verzoeker faalt ter zake in de op hem rustende bewijslast.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij niet aantoonde dat de tijdelijke scheiding van de kinderen een schending van artikel 8 EVRM met zich meebrengt.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hii geen onderdaan is. binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/Belgie, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging. op zijn grondgebied toe

te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/Belgie, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/Belgie, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EYRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr..42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de kinderen van de vader worden gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er temg te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

2.2.3. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Bijgevolg dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij de uitvaardiging van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoekende partij in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

De verzoekende partij heeft een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40bis samengelezen met artikel 40ter van de vreemdelingenwet, als partner in een huwelijk. Artikel 42quater, § 1 van de vreemdelingenwet somt de gevallen op waarin in principe een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn. In casu werd het verblijfsrecht van de verzoekende partij beëindigd op grond van artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Uit artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris het verblijfsrecht kan beëindigen indien er geen gezamenlijke vestiging meer is.

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij in België een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM heeft. De verzoekende partij erkent dat haar huwelijk is spaak gelopen en toont derhalve niet aan nog een gezin te vormen met haar ex-partner. Zij stelt een hecht gezinsleven te onderhouden met de kinderen maar geeft niet aan op welke wijze dit "hecht" gezinsleven wordt aangehouden. Zij stelt dat de bestreden beslissing een scheiding met zich meebrengt van haar kinderen maar laat na aan te tonen of haar gezinsleven met kinderen al bestond en in positief geval of geen voortzetting mogelijk is in haar herkomstland waar zij recent toch verschillende maanden heeft verbleven. Evenmin toont zij aan haar kinderen op regelmatige basis te zien terwijl de verklaringen van de moeder van het oudste kind dit geenszins laten vermoeden, wel integendeel. Bijgevolg is niet bewezen dat de verzoekende partij aldus binnen de toepassing valt van het in artikel 8, eerste lid EVRM beschermde recht op gezinsleven. De bestreden beslissing lijkt niet de oorzaak te zijn van het feit dat zij geen gezinsleven meer heeft. De verzoekende partij toont geen schending aan van artikel 8 EVRM en dat het bevel niet proportioneel zou zijn met artikel 8 EVRM. Bovendien, voor zo ver de verzoekende partij nog een band met haar kinderen zou kunnen aantonen belet niets haar om vooralsnog het nodige te doen, binnen de wettelijke voorwaarden, om een visum aan te vragen hetzij voor lang verblijf hetzij voor kort verblijf met het oog op haar alsdan aan te tonen band met de kinderen. Evenmin worden er concrete hindernissen aangetoond waaruit moge blijken dat de kinderen niet regelmatig contacten met hun vader kunnen hebben in diens herkomstland. Bovendien mag niet worden vergeten dat de verzoeker ook een kind in diens herkomstland heeft.

De loutere Belgische nationaliteit van de kinderen brengt nog niet een van rechtswege verblijf in België met zich mee. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België indien zou komen vast te staan dat zij een gezinsleven heeft met de kinderen (dienaangaande toont verzoeker evenmin aan dat hij co-ouderschap uitoefent) hetzij met het oog op bezoeken. Bovendien moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2.923 (c)). In casu toont de verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan. De verzoekende partij brengt geen andere elementen aan en werkt haar verklaringen evenmin uit. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij, zo het al bestaat, niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Met betrekking tot haar privéleven wijst de verzoekende partij naar tewerkstelling in België en voert zij geen andere concrete elementen aan. De verzoekende partij laat verder na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de immigratiewetgeving een onevenredige inmenging in haar privaat en familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Het derde middel luidt:

"Derde middel: schending van art 7 en art 9 van het IVRK

Art 7 4/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De kinderen van verzoeker hebben het recht om beide ouders te kennen en door hen te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7 § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

"Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd."

De kinderen hebben recht op een relatie met beide ouders, verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst!

Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en, de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind."

Dat het duidelijk is dat de kinderen van verzoeker het recht hebben een band met de vader te onderhouden, en dat het die kans ook moet kunnen krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders. Hier bestaat een uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat duidelijk mag blijken dat dit niet het geval is!

Hier wordt met het welzijn van de kinderen gespeeld!

Hoe kunnen de kinderen van verzoeker een band opbouwen met de vader, indien hij teruggestuurd wordt naar Ghana terwijl de kinderen zelf over verblijfsrecht in België beschikt??

Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, nl: Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011

In dit arrest wordt het volgende vermeld:

§1. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively, until the City Court's judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who 'had also assumed their daily care since 'her separation from their father in October 2005. (...) As observed by the Supreme Court minority, together with the father, the applicant was the most important person in the children's lives.

§2. Also , an equally important consequence of the said judgment of 24May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant.

§3. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother's home to that of their father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two-year reentry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless, the Court observes that, as a result of the decisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years/ a very long period for children of the ages in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their separation would be permanent or temporary is in the realm of speculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnerable, as held by the minority of the Supreme Court.

Dat het duidelijk is dat ook verzoeker de kans moet krijgen om de opvoeding van zijn kinderen op zich te nemen, dat hij dit steeds gedaan heeft en dat een eventuele terugkeer naar Ghana een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zou brengen ten opzichte van zijn kinderen.

Tevens zou cliënt zijn tewerkstelling moeten beëindigen en zullen zijn rechten geschonden worden desondanks zijn langdurig legaal verblijf.

Verzoeker wenst immers een procedure voor de Jeugdrechtbank te starten om een officiële verblijfsregeling te bekomen.

Dat hij het recht heeft om deze beslissing eerst te ontvangen!

Dat hij zich beroept op artikel 6 van het EVRM dat hij recht heeft op een eerlijk proces en dat hij in afwachting hiervan in België kan verblijven.

Art 6 EVRM stelt: ^Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld.

De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het prive leven van procespartij en dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dat hij in ieder geval het recht heeft om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven.

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat DVZ bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de motiveringsplicht flagrant schendt aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en op een onzorgvuldige manier tot haar besluit gekomen is.

Dat verzoeker dan ook de vernietiging en schorsing vraagt van de bestreden beslissing omwille van het feit dat deze het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiele motiveringsplicht schendt."

2.3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 7 en 9 EVRK.

Verzoekende partij beroept zich in de uiteenzetting van het derde middel tevens op artikel 6 EVRM.

De vraag stelt zich welk belang verzoekende partij heeft bij het derde middel, nu de vordering niet namens de kinderen werd ingesteld (R.v.St. 9 november 1994, nr. 50.131).

Bovendien heeft de bestreden beslissing geen betrekking op de kinderen van verzoekende partij.

Verder laat de verwerende partij gelden dat dit Verdrag geen directe werking heeft en dat verzoekende partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Immers volstaan de verdragsbepalingen op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan het Verdrag dient derhalve een directe werking te worden ontzegd.

De verwerende partij acht dit onderdeel van het derde middel dan ook onontvankelijk.

Terwijl verzoeker weinig ernstig is waar hij voorhoudt dat hij een procedure voor de Jeugdrechtbank wenst in te stellen om een officiële verblijfsregeling te bekomen, en hij zich in dit kader beroept op artikel 6 EVRM.

Verzoekers beschouwingen dienomtrent zijn werkelijk niet ernstig.

Dienaangaande laat de verwerende partij nog gelden dat de betrokken aangelegenheid niet binnen het toepassingsgebied van art. 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden valt, aangezien voormeld artikel 6 slechts toepassing vindt bij het vaststellen van de burgerlijke rechten en verplichtingen van eenieder, of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging.

De politieke rechten die een individu geniet in zijn hoedanigheid van burger en waartoe onder meer het recht op verblijf en vestiging van vreemdelingen, met de daarmee verbonden rechten en verplichtingen

behoort - rechten en verplichtingen waarop deze zaak betrekking heeft – vallen niet onder de toepassing van het bepaalde artikel 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiele, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen. “.

2.3.3. Vooreerst wordt er opgemerkt dat de verzoekende partij niet dienstig de schending van artikel 7 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (BS 17 januari 1992, hierna: het Kinderrechtenverdrag) kan aanvoeren in het kader van huidig beroep nu de bestreden beslissing niet belet dat haar kinderen een naam en nationaliteit hebben en deze kinderen niet belet hun ouders te kennen of door hen te worden verzorgd. Dienaangaande hebben de kinderen van de verzoekende partij een naam en nationaliteit en kan voor het overige verwezen worden naar de bespreking van het tweede middel.

Artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt dat de staten waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van deze bepaling, maakt verzoekende partij met de loutere verwijzing naar een aantal bepalingen van het Kinderrechtenverdrag niet aannemelijk dat zij in de onmogelijkheid verkeert om zich te gedragen naar de bepalingen van de vreemdelingenwet met het oog op gezinshereniging met de kinderen in de mate dat zij al contact onderhoudt met de kinderen. De door verzoekende partij aangehaalde verdragsbepalingen vormen geen vrijbrief om niet aan de voorwaarden van de verblijfwetgeving te voldoen (RvS 28 juni 2006, nr. 160.740), daargelaten de vraag naar de contacten die bestaan tussen de verzoekende partij en de kinderen, die in concreto niet door de verzoekende partij zijn uiteengezet, laat staan gestaafd. Bovendien lijkt een tijdelijke scheiding van de kinderen met één van de ouders niet in strijd te zijn met de aangehaalde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag.

Evenmin lijkt een beëindiging van tewerkstelling een schending van deze bepalingen teweeg te brengen.

Waar de verzoekende partij in het middel de schending aanvoert van artikel 6 EVRM wordt het volgende opgemerkt: beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd, daargelaten de vaststelling dat de bestreden beslissing de verzoekende partij evenmin belet zich te wenden tot de jeugdrechtbank.

Voor het overige kan, wat het aanvoeren van de schending van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel betreft, het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het derde middel is onontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN